

en als de dagen lengen, liefste

En als de dagen lengen, liefste, lig ik
te wachten in je tuin en zeg ik niets meer, niets
mijn handen moe, maar heftig
aan je leven vastgeklonken, mijn lijf

begroeid met het heimwee van je jaren
besneeuwd met je treurigheid
tot in het bos, tot in de verste dorpen
valt onze tederheid als zachte regen neer
terwijl wij samen de woeker van de tijd trotseren

(envoi)

Ik weet, daar faalt de dichter want
daar moet de poëzie ontstaan die spreekt:
de woorden voorbij de dingen
de trage wanhoop van de lippen
en de adem van de dood

Jean Marie De Smet

27.06.1944 - 08.06.2022

Pieter-Jan De Smet en Iege Vanwalle
Max, James en Giulia

Frouke De Smet en Jan Hauspie
Stan, Renée
Ariël, Mona

Hilde Eeckhout
Heleen en Tobias, Lia, Mories, Jeanne
Laura

Anne-Marie De Smet en Luc Cnudde (†) en familie
Johan De Smet en Chris Waelput en familie
André De Smet en Ria Bogaert en familie

Families De Smet, Eeckhout en Delanoy